

EVROPSKI PARLAMENT

2004

2009

Dokument zasedanja

A6-0370/2008

30.9.2008

POROČILO

o izzivih kolektivnih pogodb v EU
(2008/2085(INI))

Odbor za zaposlovanje in socialne zadeve

Poročevalec: Jan Andersson

Pripravljaivec mnenja (*):
Tadeusz Zwiefka, Odbor za pravne zadeve

(*): Postopek s pridruženimi odbori – člen 47 Poslovnika

VSEBINA

	Stran
PREDLOG RESOLUCIJE EVROPSKEGA PARLAMENTA.....	3
OBRAZLOŽITEV	13
MNENJE ODBORA ZA PRAVNE ZADEVE (*).....	16
MNENJE ODBORA ZA NOTRANJI TRG IN VARSTVO POTROŠNIKOV.....	20
IZID KONČNEGA GLASOVANJA V ODBORU.....	23

(*) Pridruženi odbori – člen 47 Poslovnika

PREDLOG RESOLUCIJE EVROPSKEGA PARLAMENTA

o izzivih kolektivnih pogodb v EU (2008/2085(INI))

Evropski parlament,

- ob upoštevanju prve alineje člena 2, člena 2 in člena 3(j) Pogodbe o Evropski uniji,
- ob upoštevanju členov 136, 137, 138, 139 in 140 Pogodbe ES,
- ob upoštevanju členov 12, 39 in 49 Pogodbe ES,
- ob upoštevanju lizbonske pogodbe z dne 13. decembra 2007, zlasti člena 3 te pogodbe,
- ob upoštevanju člena 152 lizbonske pogodbe, ki priznava pomen socialnega dialoga in kolektivnih pogajanj za razvoj,
- ob upoštevanju členov 27, 28 in 34 listine Evropske unije o temeljnih pravicah,
- ob upoštevanju evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, zlasti člena 11 te konvencije,
- ob upoštevanju evropske socialne listine, zlasti členov 5, 6 in 19 te listine,
- ob upoštevanju evropske konvencije o pravnem položaju delavcev migrantov,
- ob upoštevanju Direktive 96/71/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 1996 o napotitvi delavcev na delo v okviru opravljanja storitev¹(direktiva o napotitvi delavcev),
- ob upoštevanju poročila služb Komisije o izvajanju direktive 96/71/ES (SEC(2006)0439) (poročilo služb Komisije),
- ob upoštevanju Direktive 2004/18/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 31. marca 2004 o usklajevanju postopkov za oddajo javnih naročil gradenj, blaga in storitev²,
- ob upoštevanju „Montijeve določbe“ iz Uredbe Sveta (ES) št. 2679/98 z dne 7. decembra 1998 o delovanju notranjega trga glede prostega pretoka blaga med državami članicami³,
- ob upoštevanju Direktive 2006/123/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o storitvah na notranjem trgu⁴,
- ob upoštevanju sodb Sodišča Evropskih skupnosti z dne 27. marca 1990 v zadevi C-

¹ UL L 18, 21.01.1997, str. 1.

² UL L 134, 30.04.2004, str. 114.

³ UL L 337, 12.12.1998, str. 8.

⁴ UL L 376, 27.12.2006, str. 36.

113/89, *Rush Portuguesa Ltda proti Office Nationale d'Immigration*¹,

- ob upoštevanju sodb Sodišča Evropskih skupnosti z dne 9. avgusta 1994 v zadevi C-43/93, *Vander Elst*², z dne 23. novembra 1999 v združenih zadevah C-369/96 in 376/96, *Arblade*³, z dne 25. oktobra 2001 v združenih zadevah C-49/98, C-50/98, C-52/98, C-54/98, C-68/98 in C-71/98, *Finalarte*⁴, z dne 7. februarja 2002 v zadevi C-279/00, *Komisija proti Italijanski republiki*⁵, z dne 12. oktobra 2004 v zadevi C-60/03, *Wolff & Müller GmbH*⁶, z dne 21. oktobra 2004 v zadevi C-445/03, *Komisija proti Luksemburgu*⁷ in z dne 19. januarja 2006 v zadevi C-244/04, *Komisija proti Nemčiji*⁸,
- ob upoštevanju sodbe Sodišča Evropskih skupnosti z dne 11. decembra 2007 v zadevi C-438/05, *International Transport Workers' Federation in Finish Seamen's Union*⁹ (zadeva Viking),
- ob upoštevanju sodbe Sodišča Evropskih skupnosti z dne 18. decembra 2007 v zadevi C-341/05, *Laval un Partneri Ltd*¹⁰,
- ob upoštevanju sodbe Sodišča Evropskih skupnosti z dne 3. aprila 2008 v zadevi C-346/06, *Rüffert*¹¹,
- ob upoštevanju konvencij Mednarodne organizacije dela: konvencije št. 94 o javnih naročilih; konvencije št. 87 o sindikalni svobodi in varstvu sindikalnih pravic; konvencije št. 98 o uporabi načel o pravicah organiziranja in kolektivnega dogovarjanja; konvencije št. 117 osnovnih ciljih in standardih socialne politike, zlasti IV. dela, in konvencije št. 154 o spodbujanju kolektivnega pogajanja;
- ob upoštevanju svoje resolucije z dne 26. oktobra 2006 o izvajanju direktive 96/71/ES o napotitvi delavcev¹²,
- ob upoštevanju svoje resolucije z dne 15. januarja 2004 o izvajanju direktive 96/71/ES v državah članicah¹³,
- ob upoštevanju svoje resolucije z dne 23. maja 2007 o spodbujanju dostojnega dela za vse¹⁴,

¹ [1990] ECR I-1470.

² [1994] ECR I-3803.

³ [1999] ECR I-8453.

⁴ [2001] ECR I-7831.

⁵ [2002] ECR I-1425.

⁶ [2004] ECR I-9553.

⁷ [2004] ECR I-10191.

⁸ [2006] ECR I-885.

⁹ UL C 51, 23.2.2008, str. 11.

¹⁰ UL C 51, 23.02.2008, str. 9.

¹¹ Še ni objavljeno v UL.

¹² UL C 313 E, 20.12.2006, str. 452.

¹³ UL C 92 E, 16.4.2004, str. 404.

¹⁴ Sprejeta besedila, P6_TA(2007)0206.

- ob upoštevanju skupnih načel prožne varnosti, ki jih je Evropski svet potrdil 12. in 13. decembra 2007, ter svoje resolucije z dne 29. novembra 2007 o skupnih načelih prožne varnosti¹,
 - ob upoštevanju člena 45 svojega poslovnika,
 - ob upoštevanju poročila Odbora za zaposlovanje in socialne zadeve ter mnenj Odbora za pravne zadeve in Odbora za notranji trg in varstvo potrošnikov (A6-0370/2008),
- A. ker Pogodba o ES priznava temeljne pravice, določene v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah, v ustavah držav članic ter v različnih mednarodnih pogodbah in konvencijah, kot osnovo, na katero se sklicujeta pravo in praksa Skupnosti,
 - B. ker Pogodba o ES določa niz pomembnih načel in ker je eden od glavnih namenov Skupnosti oblikovanje notranjega trga, za katerega je značilna odprava ovir pri prostem pretoku blaga, oseb, storitev in kapitala med državami članicami, ki pa ima tudi socialno razsežnost,
 - C. ker je eno od teh načel priznavanje temeljnih ustavnih pravic državljanov, vključno s pravico do ustanavljanja sindikatov, pravico do stavke in pravico do pogajanja o kolektivnih pogodbah,
 - D. ker so med temeljnimi načeli notranjega trga tudi prost pretok delavcev, pravica do ustanavljanja in svoboda opravljanja storitev,
 - E. ker v skladu s členom 39 Pogodbe prost pretok delavcev vključuje odpravo kakršne koli diskriminacije na podlagi državljanstva med delavci držav članic glede zaposlovanja, plačila in drugih pogojev dela in zaposlovanja;
 - F. ker so omejitve temeljnih svoboščin po Pogodbi o ES možne, če je njihov namen doseganje zakonitih ciljev v skladu s Pogodbo, če so upravičene s prevladujočimi razlogi javnega interesa, če so primerne za doseg zastavljenih ciljev in obsegajo le, kar je nujno za njihovo doseg, ker se smejo v skladu s členom 52 Listine o temeljnih pravicah Evropske unije vse omejitve uveljavljanja pravic in svoboščin, ki jih priznava ta listina, sprejeti samo, če so sorazmerne in potrebne ter če resnično izpolnjujejo cilje splošnega interesa, ki jih priznava Unija, ali izpolnjujejo potrebo po zaščiti pravic in svoboščin drugih,
 - G. ker Sodišče pravico do kolektivnega ukrepanja priznava kot temeljno pravico, ki je sestavni del splošnih načel prava Skupnosti in bo tudi določena tudi v Pogodbi, če bo ratificirana lizbonska pogodba,
 - H. ker je Komisija večkrat poudarila pomen obstoječih nacionalnih okvirov zakonodaje o zaposlovanju in kolektivnega pogajanja za varstvo pravic delavcev,
 - I. ker poročilo Komisije o odnosih med delodajalci in delojemalci v Evropi za leto 2006 kaže, da dobro razvito kolektivno pogajanje lahko pozitivno vpliva na socialno

¹ Sprejeta besedila, P6_TA(2007)0574.

vključenost,

- J. ker si v skladu s členom 136 Pogodbe o ES Skupnost in države članice „prizadevajo za naslednje cilje: ... izboljšanje življenjskih razmer in delovnih pogojev, tako da se ob ohranjanju izboljšav omogoči njihova uskladitev“ in ker za uresničitev tega cilja člen 140 Pogodbe ES določa, da mora Komisija spodbujati tesno sodelovanje med državami članicami na področju socialne politike, zlasti pri zadevah v zvezi s pravico do združevanja in kolektivnega pogajanja med delodajalci in delavci,
- K. ker je v skladu s preambulo direktive o napotitvi delavcev za uveljavljanje čezmejnega opravljanja storitev potreben obstoj lojalne konkurence in ukrepov, ki varujejo spoštovanje pravic delavcev v skladu s pravnim okvirom v zvezi z nacionalno zakonodajo o zaposlovanju ter odnosih med delodajalci in delojemalci v državah članicah,
- L. ker direktiva o napotitvi delavcev v uvodni izjavi 12 jasno navaja, da „zakonodajna Skupnosti ne izključuje, da države članice uporabljajo svojo zakonodajo ali kolektivne pogodbe, sklenjene med delodajalci in delavci, za vse osebe, zaposlene, četudi le začasno, na njihovem ozemlju, tudi če ima delodajalec sedež v drugi državi članici“ ter da „pravo Skupnosti državam članicam ne prepoveduje, da z ustreznimi sredstvi zagotavljajo upoštevanje takih določb“,
- M. ker je cilj direktive o napotitvi delavcev – vzpostavitev lojalne konkurence in ukrepov, ki varujejo spoštovanje pravic delavcev – pomemben v dobi, ko je vedno več čezmejnega opravljanja storitev, da se zaščitijo ti delavci ter se hkrati upoštevajo okvir zakonodaje o zaposlovanju in odnosi med delodajalci in delojemalci v državah članicah,
- N. ker bi morala v skladu z direktivo o napotitvi delavcev zakonodajna držav članic določiti jedro prisilnih predpisov za minimalno zaščito napotenih delavcev v državi gostiteljici, pri tem pa ne bi smela preprečiti uporabe ugodnejših pogojev dela in zaposlitve za delavce,
- O. ker člen 3(8) direktive o napotitvi delavcev omogoča, da se direktiva izvaja bodisi prek zakonodaje ali prek kolektivnih pogodb, ki so bile razglašene za splošno veljavne ali ki na splošno veljajo za vsa podobna podjetja v zadevni industriji ali ki so jih sklenile najbolj reprezentativne organizacije delodajalcev in delavcev na nacionalni ravni in ki se jih uporablja na ozemlju celotne države; ker Sodišče Evropskih skupnosti potrjuje tudi, da lahko države članice na nacionalni ravni prosto izberejo sistem, ki ni izrecno naveden v direktivi o napotitvi delavcev, ker namen direktive 96/71 ni uskladitev sistemov za vzpostavitev pogojev dela in zaposlitve v državah članicah;
- P. ker so osnovne določbe iz člena 3(1) direktive o napotitvi delavcev sestavljene iz mednarodnih prisilnih predpisov, o katerih so se skupaj dogovorile države članice; ker so tudi predpisi na področju javnega reda iz člena 3(10) sestavljeni iz mednarodnih prisilnih predpisov, vendar gre za okvire, v katerih lahko države članice presodijo, kako jih bodo opredelile v nacionalni zakonodaji; ker je uporaba člena 3(10) pomembna za države članice, saj jim omogoča preučitev raznolikosti trga dela, socialne politike in drugih vprašanj, vključno z varstvom delavcev, pri čemer spoštujejo načelo enake obravnave,
- Q. ker je mobilnost delavcev veliko prispevala k zaposlovanju, blaginji in združevanju EU in dala državljanom nove priložnosti za razvoj znanja in izkušenj ter doseganje boljšega

življenjskega standarda,

- R. ker člen 28 Listine o temeljnih pravicah Evropske unije uzakonja pravico do kolektivnega pogajanja in kolektivnega ukrepanja,
- S. ker sta enotna uporaba in uveljavljanje določb direktive o napotitvi delavcev bistvena za doseganje njenih ciljev, zlasti upoštevanje veljavne ureditve kolektivnih pogajanj v državah članicah,
- T. ker člen 3(1) Direktive 2006/123/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o storitvah na notranjem trgu¹ (direktiva o storitvah) jasno navaja, da ne nadomešča direktive o napotitvi delavcev in ne posega vanjo,
- U. ker je bila zaradi prostega pretoka blaga v uredbo Sveta (ES) št. 2679/98² vključena naslednja določba (t. i. Montijeva določba); Člen 2: „Te uredbe ni mogoče razlagati v smislu, da na kakršenkoli način vpliva na uveljavljanje temeljnih pravic, priznanih v državah članicah, vključno s pravico ali svobodo do stavke. Te pravice lahko vključujejo tudi pravico ali svobodo do drugih ukrepov, zajetih v posebnih sistemih odnosov med delodajalci in delojemalci v državah članicah“,
- V. ker člen 1(7) direktive o storitvah določa: „Ta direktiva ne vpliva na uveljavljanje temeljnih pravic, kakor so priznane z nacionalno zakonodajo in zakonodajo Skupnosti. Prav tako ne vpliva na pravico do pogajanja, sklepanja in izvajanja kolektivnih pogodb ter pravico do stavke in ukrepanja sindikatov v skladu z nacionalnimi zakoni in praksami, ki spoštujejo zakonodajo Skupnosti“,
- W. ker je Evropski svet določil načela za oblikovanje modelov trga dela poleg visoke ravni varnosti ter prožnosti (t. i. „model prožne varnosti“); ker se priznava, da pomemben del uspešnega modela prožne varnosti vključuje močne socialne partnerje z veliko prostora za kolektivna pogajanja,
- X. ker ima Sodišče Evropskih skupnosti pristojnost, da razlaga pravo Skupnosti glede na temeljne pravice in svoboščine ter zagotovi upoštevanje prava pri razlagi in uporabi Pogodbe o ES,
- Y. ker je v pristojnosti nacionalnih sodišč, da za vsak primer posebej preverijo, ali so izpolnjena merila, ki omogočajo omejitev temeljnih svoboščin, ter ali so skladna s pravom Skupnosti,
- Z. ker je pravica do kolektivnega ukrepanja in sklepanja kolektivnih pogodb temeljna pravica in sestavni del splošnih načel prava Skupnosti; ker se v tem kontekstu Sodišče Evropskih skupnosti ne sme sklicevati na izjavo Sveta in Komisije z dne 24. septembra 1996, ki je Parlament kot sozakonodajalec ni sprejel, s čimer bi se razlaga konceptov „javnega reda“ in „nacionalnih predpisov, bistvenih za politično ureditev“ omejila zgolj na obvezne zakonske predpise,

¹ UL L 376, 27.12.2006, str. 36.

² UL L 337, 12.12.1998, str. 8.

AA. ker je sodba v zadevi Albany (C-67/96) v zvezi s pravom na področju konkurence sindikatom dala znatno mero možnosti za presojo pri vprašanih trga dela;

AB. ker je bilo ugotovljeno, da so znotraj Sodišča Evropskih skupnosti in med njim ter njegovimi generalnimi pravobranilci v različnih zadevah obstajala različna stališča in razlage direktive o napotitvi delavcev na delo, zlasti v zadevi C-341/05, *Laval*¹ in zadevi C-346/06, *Rüffert*²; ker bi bila ob takšnem razhajanju stališč in razlag morda potrebna jasnejša opredelitev ravnotežja med temeljnimi pravicami in svoboščinami,

AC. ker izbira pravne podlage direktive o napotitvi delavcev temelji na predpostavki, da napoteni delavci ne vstopajo na trg dela države gostiteljice; ker odsotnost časovne omejitve za obravnavo osebe kot „napotenega“ delavca skupaj s pogosto uporabo širokega pojma napotitve delavcev kažeta, da napoteni delavci vseeno pogosto vstopajo na trg dela države gostiteljice,

1. poudarja, da je svoboda opravljanja storitev eden od temeljnih kamnov evropskega projekta; vendar meni, da bi bilo treba na eni strani upoštevati temeljne pravice in socialne cilje iz pogodb ter na drugi pravico javnosti in socialnih partnerjev, da zagotovijo nediskriminacijo in enako obravnavanje ter izboljšanje življenjskih in delovnih pogojev; opozarja, da sta kolektivno pogajanje in ukrepanje temeljni pravici, ki sta priznani tudi v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah, ter da je enako obravnavanje temeljno načelo Evropske unije;
2. meni, da bi moral vsak državljan EU imeti pravico, da dela kjer koli v Evropski uniji in s tem pravico do enakega obravnavanja; zato obžaluje, da se ta pravica ne uporablja enotno po vsej EU; meni, da mora prehodno ureditev, ki še velja, natančno pregledati Komisija, da oceni, ali je dejansko potrebna za preprečevanje izkrivljanja nacionalnih trgov dela, in jo čim prej odpraviti, če ugotovi, da za to ni potrebna;
3. poudarja, da svoboda opravljanja storitev ni v nasprotju s temeljnimi pravicami socialnih partnerjev do spodbujanja socialnega dialoga ter jim ni nadrejena, zlasti ker je to ustavna pravica v več državah članicah; poudarja, da je bil namen Montijeve določbe zaščita temeljnih ustavnih pravic v okviru enotnega trga dela; hkrati opozarja, da je prost pretok delavcev ena od štirih svoboščin trga dela;
4. pozdravlja lizbonsko pogodbo in dejstvo, da bo listina Evropske unije o temeljnih pravicah postala pravno zavezujoča; ugotavlja, da bo to vključevalo pravico sindikatov, da se pogajajo in sklepajo kolektivne pogodbe na ustreznih ravneh, v primeru nasprotja interesov pa pravico do kolektivnih ukrepov (na primer stavke) za obrambo svojih interesov;
5. poudarja, da svoboda opravljanja storitev ni pomembnejša od temeljnih pravic, določenih v listini Evropske unije o temeljnih pravicah in zlasti pravice ukrepanja sindikatov, zlasti

¹ Sodba Sodišča Evropskih skupnosti z dne 18. decembra 2007 v zadevi C-341/05, *Laval un Partneri Ltd* [2007] ECR I 11767 (zadeva Laval).

² Sodba Sodišča Evropskih skupnosti z dne 3. aprila 2008 v zadevi C-346/06, *Rüffert*, še neobjavljena v ZES (glej OJ C 128, 24.5.2008, p. 9).

ker je to ustavna pravica v več državah članicah; zato poudarja, da odločitve Sodišča Evropskih skupnosti v zadevah Rüffert, Laval in Viking dokazujejo, da je treba gospodarske svoboščine, določene v pogodbah, razlagati tako, da ne posegajo v uveljavljanje temeljnih socialnih pravic, ki so priznane v državah članicah in zakonodaji Skupnosti, vključno s pravico do pogajanja, sklepanja in izvajanja kolektivnih pogodb ter kolektivnih ukrepov, ter da ne posegajo v neodvisnost socialnih partnerjev pri uveljavljanju teh temeljnih pravic za uresničevanje socialnih interesov in zaščito delavcev;

6. poudarja, da direktiva o napotitvi delavcev omogoča, da javni organi in socialni partnerji določijo za delavce ugodnejše pogoje za delo in zaposlitev v skladu z različnimi tradicijami držav članic;
7. poudarja, da je v uvodni izjavi 22 direktive o napotitvi delavcev navedeno, da direktiva ne vpliva na zakonodajo držav članic v zvezi s kolektivnim ukrepanjem za obrambo poklicnih interesov, kar potrjuje člen 137(5) Pogodbe o ES;
8. zato poudarja potrebo po varstvu in krepitvi enakega obravnavanja, enakega plačila za enako delo za enako delovno mesto, kot je določeno v členih 39 in 12 te pogodbe; meni, da v okviru svobode opravljanja storitev ali svobode ustanavljanja z državljanstvom delodajalca, delavcev ali napotenih delavcev ni mogoče utemeljiti neenakosti glede delovnih pogojev, plače ali uveljavljanja temeljnih pravic, kot je pravica do stavke;
9. poudarja, da je treba preprečiti negativen vpliv na modele trga dela, ki že lahko združujejo veliko stopnjo prožnosti na trgu dela z visoko ravnijo varnosti, ter nadalje spodbujati ta pristop;

Splošni vpliv

10. ugotavlja, da je horizontalni učinek nekaterih določb Pogodbe o ES odvisen od tega, ali so izpolnjeni natančni pogoji, med drugim, da take določbe dajejo pravice posamezniku, ki ima interes v skladu s tako določenimi obveznostmi; je zaskrbljen, da je bil horizontalni učinek člena 43 Pogodbe o ES ustrezno opredeljen v posebnih okoliščinah v sodbah, o katerih je Sodišče Evropskih skupnosti nedavno razsodilo, in meni, da bi se zaradi tega lahko povečalo število zadev pred sodiščem;
11. pozdravlja dejstvo, da so po načelih in tradicijah Evropske unije mnoge države članice v sodelovanju s socialnimi partnerji uvedle visoke standarde za delovne pogoje, ki izboljšujejo dobro počutje vseh delavcev in večajo gospodarsko rast in konkurenčnost;
12. meni, da je namen zakonodajalca iz direktive o napotitvi delavcev in direktive o storitvah nezdržljiv z razlagami, ki bi spodbujale neloyalno konkurenco med podjetji; ugotavlja, da bi podjetja, ki podpišejo in izpolnjujejo kolektivne pogodbe, utegnili biti v primerjavi s tistimi, ki tega nočejo storiti, v neugodnem konkurenčnem položaju;
13. meni tudi, da se svoboda zagotavljanja čezmejnih storitev na notranjem trgu poveča, če se zagotovi, da se domači in tuji ponudniki storitev pomerijo v enakih gospodarskih razmerah in pogojih na trgu dela na kraju opravljanja storitev;

14. dejavno spodbuja konkurenčnost na podlagi znanja in inovacij, kot je določeno v lizbonski strategiji;
15. ima pomisleke o uvedbi načela sorazmernosti za ukrepe proti podjetjem, ki pri zanašanju na pravico do ustanavljanja ali opravljanja storitev v tujini namenoma spodkopavajo pogoje za delo in zaposlitev; meni, da o uporabi kolektivnih ukrepov za uveljavitev enakega obravnavanja in zagotovitev dostojnih delovnih pogojev ne bi smelo biti nobenega dvoma;
16. poudarja, da podjetja temeljnih svoboščin EU ne morejo razlagati kot pravice podjetij, da se izognejo ali zaobidejo nacionalne zakone in prakse na področju sociale in zaposlovanja, kakor tudi ne za nelojalno konkuriranje glede plač in delovnih pogojev; zato meni, da morajo biti čezmejni ukrepi podjetij, ki lahko spodkopljejo pogoje za delo in zaposlitev v državi gostiteljici, sorazmerni, in se ne smejo samodejno utemeljevati z določbami pogodbe, na primer o prostem pretoku storitev ali svobodo ustanavljanja;
17. poudarja, da mora pravo Skupnosti spoštovati načelo nediskriminacije, poleg tega pa tudi, da mora zakonodajalec Skupnosti zagotoviti, da se ne ustvarjajo ovire za kolektivne sporazume, na primer za tiste o zagotavljanju enakega plačila za enako delo vseh delavcev na delovnem mestu, ne glede na njihovo državljanstvo ali državljanstvo njihovega delodajalca, v kraju, kjer se opravlja storitev, ali ovire za ukrepanje sindikatov v podporo takšnemu sporazumu, ki je v skladu z nacionalno zakonodajo in prakso;
18. priznava, da je Sodišče s sodbami v zadevah Laval, Rüffert in Luxembourg povzročilo nekaj hudih pomislekov glede tega, kako naj se razlagajo direktive o minimalnem usklajevanju;
19. ugotavlja, da socialni pomisleki iz členov 26 in 27 direktive 2004/18/ES (direktiva o javnih naročilih) državam članicam omogočajo, da ustvarijo pravične konkurenčne pogoje z določitvijo pogojev za delo in zaposlitev, ki bi presegali obvezne predpise za minimalno varstvo;
20. meni, da se zaradi omejene pravne podlage za prost pretok v direktivi o napotitvi delavcev ta direktiva utegne razlagati kot jasno povabilo k nelojalni konkurenci glede plač in delovnih pogojev; meni, da bi se pravna podlaga direktive o napotitvi delavcev zato lahko razširila, da bi vključevala sklicevanje na prosti pretok delavcev;
21. poudarja, da bi sedanje razmere lahko povzročile, da bi bili delavci v državi gostiteljici pod pritiskom zaradi konkurence za nizke plače; zato meni, da je treba zagotoviti dosledno izvajanje direktive o napotitvi delavcev v vseh državah članicah;
22. opozarja, da je devet držav članic ratificiralo konvencijo Mednarodne organizacije dela št. 94 o določbah o delu (javna naročila); obžaluje, da celo odločitve sodišča ne dovolj upoštevajo te konvencije ter je zaskrbljen, da bi bila uporaba te konvencije v zadevnih državah članicah lahko v nasprotju z uporabo direktive o napotitvi delavcev; poziva Komisijo, naj nujno pojasni te razmere in še naprej spodbuja ratifikacijo te konvencije, da bi še bolj spodbudila uvedbo socialnih določb v predpisih o javnem naročilih, kar je samo

po sebi cilj direktive o javnih naročilih;

23. ugotavlja, da ni bilo dokazano, da je mogoče v skladu s konvencijama Mednarodne organizacije dela št. 87 in 98 omejitve pravice do sindikalnega ukrepanja ter temeljnih pravic upravičiti le na podlagi zdravja, javnega reda in drugih podobnih dejavnikov;

Zahteve

24. poziva vse države članice, naj pravilno izvajajo direktivo o napotitvi delavcev; poleg tega poudarja, da so države članice in socialni partnerji pristojni za zakonodajo za trg dela ter pravila v zvezi s pogajanjem in kolektivnimi pogodbami; v zvezi s tem poudarja, da je naloga držav članic izboljšati in v celoti uporabljati ukrepe za preprečevanje, spremljanje in izvrševanje ter jih izboljševati, v skladu z načelom subsidiarnosti;
25. meni, da so v sedANJI zakonodaji Skupnosti vrzeli in nedoslednosti ter je bila zato direktiva o napotitvi delavcev razlagana drugače, kot je bil namen zakonodajalca Skupnosti; ta je poskušal poiskati pravično ravnotežje med svobodo zagotavljanja storitev in varstvom pravic delavcev; poziva Komisijo, naj pripravi potrebne zakonodajne predloge, ki bi pripomogli, da si razlage v prihodnje ne bi nasprotovale;
26. zato pozdravlja izjavo Komisije z dne 3. aprila 2008, v kateri se je ta zavzela, da se bo še naprej spoprijemala s konkurenco na podlagi nizkega socialnega standarda, pa tudi poudarila, da svoboda zagotavljanja storitev ni v nasprotju in nikakor ni pomembnejša od temeljne pravice do stavke in včlanitve v sindikat; spodbuja nemudno izvajanje Skleпов Sveta z 9. junija 2008 za odpravo pomanjkljivosti pri izvajanju, preprečevanje prihodnjih težavnih razmer in zlorab ter ustvarjanje zaželenega vzdušja medsebojnega zaupanja; poziva Komisijo in države članice, naj spodbujajo tesno sodelovanje med državami članicami, nacionalnimi organi in Komisijo v zvezi s spremljanjem in izmenjavo zgledov najboljše prakse; meni, da bi bil to učinkovit način za boj proti zlorabi;
27. pozdravlja naznanitev Komisije, da je sedaj pripravljena ponovno pregledati vpliv notranjega trga na pravice delavcev in kolektivno pogajanje;
28. predlaga, naj ta ponovni pregled obsega delni pregled direktive o napotitvi na delo in posebej upošteva vprašanja veljavnih delovnih pogojev, višine plač, načela enakega obravnavanja delavcev v okviru prostega pretoka storitev, spoštovanja različnih modelov dela in trajanja napotitve na delo;
29. meni, da ne bi smeli ogroziti uveljavljanja temeljnih pravic, kot jih priznavajo države članice, konvencije Mednarodne organizacije dela in Listina Evropske unije o temeljnih pravicah, vključno s pravico do pogajanja, sklepanja in izvajanja kolektivnih pogodb ter pravica do kolektivnih ukrepov;
30. poudarja, da mora biti povsem jasno, da direktiva o napotitvi na delo in druge direktive ne prepovedujejo državam članicam in socialnim partnerjem, da bi zahtevali ugodnejše pogoje za enako obravnavanje delavcev, ter da obstajajo jamstva, da je zakonodajo Skupnosti mogoče izvajati na podlagi vseh obstoječih modelov trga dela;
31. poziva Komisijo, naj izvaja sklepe Sveta v zvezi za čimprejšnjo uvedbo elektronskega

sistema za izmenjavo informacij, saj bi to državam članicam omogočilo, da bi se učinkoviteje borile proti zlorabam;

32. poziva države članice in Komisijo, naj sprejmejo ukrepe za boj proti zlorabam, zlasti v zvezi z dejavnostmi tistih podjetij – poštne nabiralnikov (angl. letterbox companies), ki v resnici ne opravljajo pravih in učinkovitih dejavnosti v državi sedeža, ampak so bila ustanovljena – včasih jih celo neposredno ustanovi glavni izvajalec v državi gostiteljici – zgolj za poslovanje v državi gostiteljici, da bi zaobšla polno izpolnjevanje pravil in predpisov te države, zlasti kar zadeva plače in delovne pogoje; poziva Komisijo, naj v pravilniku za podjetja v okviru direktive o storitvah določi jasna pravila za boj proti podjetjem – poštnim nabiralnikom;
33. ponovno potrjuje, da temeljne socialne pravice niso podrejene ekonomskim pravicam v hierarhiji temeljnih pravic; zato poziva k ponovni oceni ravnotežja med temeljnimi pravicami in gospodarskimi svoboščinami v primarni zakonodaji, da se tako pomaga preprečiti dirko k nižjim socialnim standardom;
34. pozdravlja skupno stališče Sveta o novi direktivi začasno zaposlovanje, ki bi zagotovila nediskriminacijsko obravnavo od prvega dne zaposlitve, če se socialni partnerji ne dogovorijo drugače;
35. poziva Komisijo, naj predstavi dolgo pričakovano sporočilo o nadnacionalnem kolektivnem pogajanju, v katerem se predlaga vzpostavitev pravnega okvira za nadnacionalne kolektivne sporazume;

o

o o

36. naroči svojemu predsedniku, naj to resolucijo posreduje Svetu in Komisiji ter parlamentom držav članic.

OBRAZLOŽITEV

Uvod

Decembra 2007 je Sodišče Evropskih skupnosti izdalo sodbo v dveh zadevah o tem, kako Evropska unija ohranja ravnotežje med gospodarskimi in družbenimi cilji Pogodbe. Zadeva *Viking* se nanaša na kolektivne ukrepe, povezane z zamenjavo zastave ribiških plovil na poti iz Finske v Estonijo. V zadevi *Laval* je švedski sindikat latvijskega ponudnika storitev s kolektivnimi ukrepi poskusil prisiliti v podpis kolektivne pogodbe pri opravljanju storitev na Švedskem.

Aprila 2008 je Sodišče razsodilo o zadevi *Rüffert*. Ta zadeva se nanaša na pravico javnih organov, da pri dodeljevanju javnih naročil od ponudnikov zahtevajo, da se zavežejo plačam v skladu s stopnjami, ki so že dogovorjene v okviru kolektivnih pogajanj, kjer se delo opravlja, in na vprašanje, ali bi lahko to prepovedali kot omejitev svobode opravljanja storitev v skladu s členom 49 Pogodbe.

Poročilo je osredotočeno na glavne posledice sodb, ne pa toliko na težave držav pri izvajanju, ki bi jih bilo treba hitro odpraviti na nacionalni ravni.

Načela

Prvi del poročila obravnava vodilna načela za notranji trg ter potrebno ravnotežje med prostim pretokom storitev in pravicami delavcev.

Vsakdo bi moral imeti pravico, da dela kjer koli v Evropski uniji, in obžalovanja vredno je, da se ta pravica ne uporablja enotno po vsej EU. Vendar je treba na drugi strani upoštevati temeljne pravice ter možnost vlad in sindikatov, da zagotovijo nediskriminacijo in enako obravnavanje. Kadar dobijo delavci migranti manjšo plačo od nacionalnih delavcev, ne moremo zanižati na eno oko, saj bi s tem izrazili, da so vredni manj od nacionalnih delavcev, ki opravljajo isto delo. V interesu vseh je, da imajo delavci enake pogoje ne glede na to, ali so priseljenci ali nacionalni delavci. **Zaradi tega bi moralo glavno načelo vedno biti enako obravnavanje in plačilo za enako delo.**

Učinek sodb Sodišča

Direktiva o napotitvi delavcev

Direktivo o napotitvi delavcev se je od nekdanj razlagalo kot *minimalno* direktivo v smislu, da določa „trdno jedro“ minimalnih delovnih pogojev, ki jih morajo zagotoviti države članice, uporablja pa se tudi za tuje delavce za določen čas. Vendar direktiva o napotitvi delavcev ne izključuje sistemov z višjo zaščito. Razloge za to razlago najdemo predvsem v členu 3(7) direktive: „*Odstavki od 1 do 6 ne onemogočajo uporabe za delavce ugodnejših pogojev za delo in zaposlitev*“.

Ta razlaga pa se je spremenila s sodbo o zadevi *Laval*, v kateri je Sodišče navedlo, da člena 3(7) direktive o napotitvi delavcev „*ni mogoče razlagati tako, da omogoča državi članici gostiteljici, da izvedbo storitev na svojem ozemlju pogojuje z upoštevanjem pogojev za delo in zaposlitev, tako da presega prisilne predpise glede minimalne zaščite*“. V sodbi je tudi navedeno, da direktiva o napotitvi delavcev določa stopnjo zaščite, ki jo država članica gostiteljica „*lahko naloži podjetjem*“ (poudarek dodan) (odst. 80), v naslednjem odstavku pa piše, da je „*raven zaščite, ki jo je treba zagotoviti napotenim delavcem na ozemlju države*“.

članice gostiteljice, načelno omejena z ravniyo zaščite, predvidene v členu 3(1), prvi pododstavek, točke od (a) do (g), Direktive 96/71“. To, kar lahko država članica naloži gostujočemu podjetju, je torej omejeno na jedro direktive o napotitvi delavcev in nič več. Povedano drugače, kar je veljalo za direktivo z minimalnimi zahtevami, je postalo direktiva z *maksimalnimi* zahtevami.

Pri utemeljitvi te sodbe je Sodišče iz praktičnih razlogov *odpravilo* člen 3(7), ki omogoča ugodnejše pogoje. Tako je mogoče za napotene delavce zmanjšati nacionalne sporazume o plačah. Razlaga je nadalje podana in razširjena v zadevi *Rüffert*. Sodišče v odstavku 32 navaja, da „*take urne postavke tudi ni mogoče šteti za delavce ugodnejši pogoj za delo in zaposlitev v smislu člena 3(7) Direktive 96/71*“. V nadaljevanju je zapisano, da „*bi taka razlaga navedeni direktivi odvzela polni učinek (zgoraj navedena sodba Laval un Partneri, točka 80)*“. Z drugimi besedami, direktive ni mogoče razlagati tako, kot je napisana, saj bi bilo to v nasprotju z njenim namenom, ki je po mnenju Sodišča zagotoviti svobodo opravljanja storitev, ne pa zaščita delavcev.

Ravnotežje med prostim pretokom storitev in temeljno pravico do stavke

Sodišče je v zadevah *Viking* in *Laval* uvedlo neposredni horizontalni učinek členov 43 in 49, ki ju lahko delodajalci in ponudniki storitev uporabljajo za izpodbijanje kolektivnih pogodb ter ukrepanje sindikatov s čezmejnimi učinki. Neodvisnost kolektivnih pogajanj od pravil o konkurenci se s tem ne razširi na področje prostega pretoka. To prinaša s seboj tveganje: odnosi med delodajalci in delojemalci v državah članicah bi se lahko znašli pod pravnim nadzorom; negotovost teh odnosov; Sodišče bi bilo preplavljeno z zadevami. Katero koli podjetje v čezmejnem sporu ima možnost, da to sodbo uporabi proti sindikalnemu ukrepanju z utemeljitvijo, da je bilo „*nesorazmerno*“.

Sodba pravi, da je pravica do stavke temeljna pravica, vendar ne tako temeljna kot določbe o prostem pretoku v EU. To bi lahko povzročilo konkurenco za nizke plače in sindikatom otežilo zagotavljanje enakega obravnavanja.

Zahteve

Ker so te sodbe pokazale, da veljavna zakonodaja ne zadostuje za zagotovitev ravnotežja med svobodo opravljanja storitev ter pravicami delavcev, je treba nemudoma ukrepati, da bi ustrezno spremenili evropsko zakonodajo in preprečili morebitne škodljive družbene, gospodarske in politične učinke sodb Sodišča.

Treba je razmisliti o naslednjih spremembah:

- Revizija direktive o napotitvi delavcev.
- Povzetek socialnih določb iz Montijeve direktive ter direktive o storitvah v socialni določbi v primarni zakonodaji ali medinstitucionalnem sporazumu.
- Takojšnje sprejetje direktive o agencijah začasno zaposlovanje, v kateri bi bilo pojasnjeno, da se morajo za delavce, zaposlene za določen čas prek agencij, uporabljati ista pravila, kot če bi jih neposredno zaposlilo podjetje.
- Sprejetje ukrepov za boj proti ustanavljanju podjetij – poštnih nabiralnikov (angl. *letterbox companies*), ki v resnici ne opravljajo pravih dejavnosti v državi izvora – včasih jih celo neposredno ustanovi glavni izvajalec v državi gostiteljici –, ustanovljena pa so zgolj zato, da bi ponujala „storitve“ državi gostiteljici, da bi se izognila polnemu izpolnjevanju pravil in predpisov te države, zlasti kar zadeva plače

in delovne pogoje.

17. 9. 2008

MNENJE ODBORA ZA PRAVNE ZADEVE(*)

za Odbor za zaposlovanje in socialne zadeve

o izzivih kolektivnih pogodb v EU
(2008/2085(INI))

Pripravljaec mnenja(*): Tadeusz Zwiefka

(*) Postopek s pridruženimi odbori - člen 47 Poslovnika

POBUDE

Odbor za pravne zadeve poziva Odbor za zaposlovanje in socialne zadeve kot pristojni odbor, da v svoj predlog resolucije vključi naslednje pobude:

- A. ker Pogodba o ustanovitvi Evropske skupnosti priznava temeljne pravice, določene v Listini o temeljnih pravicah Evropske unije, v ustavah držav članic ter v različnih mednarodnih pogodbah in konvencijah, kot osnovo, na katero se sklicujeta zakonodaja in praksa EU,
- B. ker Pogodba o ustanovitvi Evropske skupnosti določa vrsto načel in ker je ena od glavnih dejavnosti Skupnosti oblikovanje notranjega trga, za katerega je značilna odprava ovir pri prostem pretoku blaga, oseb, storitev in kapitala med državami članicami, pa tudi politika na socialnem področju,
- C. ker je eno od teh načel priznavanje temeljnih ustavnih pravic državljanov, vključno s pravico do ustanavljanja sindikatov, pravico do stavke in pravico do pogajanja o kolektivnih pogodbah,
- D. ker so med temeljnimi načeli notranjega trga tudi prost pretok delavcev, pravica do ustanavljanja in svoboda opravljanja storitev,
- E. ker v skladu s členom 39 Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti prosti pretok delavcev vključuje odpravo vseh oblik diskriminacije na podlagi državljanstva med delavci držav članic glede zaposlovanja, plačila in drugih pogojev dela in zaposlovanja,
- F. ker je pravica do kolektivnega ukrepanja in sklepanja kolektivnih pogodb temeljna pravica

in sestavni del splošnih načel prava Skupnosti; ker se v tem kontekstu Sodišče ne sme sklicevati na izjavo Sveta in Komisije z dne 24. septembra 1996, ki je Evropski parlament kot sozakonodajalec ni sprejel, da bi omejil razlago konceptov „javnega reda“ in „nacionalnih predpisov, bistvenih za politično ureditev“ zgolj na obvezne zakonske predpise,

- G. ker člen 3(1) direktive o storitvah jasno določa, da ta direktiva ne nadomešča Direktive 96/71/ES (direktiva o napotitvi delavcev na delo)¹ in ne posega vanjo,
- H. ker so omejitve temeljnih svoboščin po Pogodbi o ES možne, če je njihov namen doseganje zakonitih ciljev v skladu s Pogodbo, če so upravičene z obveznim razlogom javnega interesa, če so primerne za uresničitev zastavljenih ciljev in če obsegajo le, kar je za to nujno potrebno; ker se smejo v skladu s členom 52 Listine temeljnih pravic vse omejitve uveljavljanja pravic in svoboščin, ki jih priznava ta listina, sprejeti samo, če so sorazmerne in potrebne ter če resnično izpolnjujejo cilje splošnega interesa, ki jih priznava Unija, ali izpolnjujejo potrebo po zaščiti pravic in svoboščin drugih,
- I. ker ima Sodišče pristojnost, da razlaga pravo Skupnosti glede na temeljne pravice in svoboščine in zagotovi upoštevanje prava pri razlagi in uporabi Pogodbe o ES,
- J. ker je v pristojnosti nacionalnih sodišč, da za vsak primer posebej preverijo, ali so izpolnjena merila, ki omogočajo omejitev temeljnih svoboščin skladno s pravom Skupnosti,
- K. ker je enotna uporaba in uveljavljanje določb direktive o napotitvi delavcev bistvena za zagotavljanje njenih ciljev, zlasti upoštevanje veljavne ureditve kolektivnih pogajanj v državah članicah,
- L. ker je bilo ugotovljeno, da so znotraj Sodišča in med Sodiščem ter njegovimi generalnimi pravobranilci v različnih zadevah obstajala različna stališča in razlage direktive o napotitvi delavcev na delo, zlasti v zadevi C-341/05 *Laval*² in zadevi C-346/06 *Rüffert*³; ker bi bila ob takšnem razhajanju stališč in razlag morda potrebna jasnejša opredelitev glede ravnotežja med temeljnimi pravicami in svoboščinami,
 - 1. poudarja, da nobena od nedavnih sodb Sodišča⁴ ne vpliva na vsebino kake kolektivne pogodbe, ki bi utegnila biti sklenjena v državah članicah, niti na pravico do njene sklenitve;
 - 2. poudarja, da v skladu s sodno prakso Sodišča države članice ne smejo predpisati

¹ Direktiva 96/71/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 1996 o napotitvi delavcev na delo v okviru opravljanja storitev (UL L 18, 21.1.1997, str. 1).

² Sodba Sodišča Evropskih skupnosti z dne 18. decembra 2007 v zadevi C-341/05, *Laval un Partneri Ltd* [2007] ECR I 11767 (zadeva *Laval*).

³ Sodba Sodišča Evropskih skupnosti z dne 3. aprila 2008 v zadevi C-346/06, *Rüffert*, še neobjavljena v ZES (glej OJ C 128, 24.5.2008, p. 9).

⁴ Poleg zgoraj navedenih sodb v primerih *Laval* in *Rüffert* glej sodbo Sodišča z dne 11. decembra 2007 v zadevi C-438/05, *International Transport Workers' Federation in Finish Seamen's Union* [2007] ECR I-10779 (zadeva *Viking*),

minimalnih standardov v zadevah, ki niso predvidene v direktivi o napotitvi delavcev, in da njihove vsebine ne sme določati vir, ki ni predviden v direktivi;

3. poudarja, da je treba zagotoviti nekatere minimalne pogoje na delovnem mestu za delavce, ki se gibljejo v EU;
4. ugotavlja, da nacionalni predpisi, ki ne upoštevajo kolektivnih pogodb (ne glede na njihovo vsebino), s katerimi so podjetja, ki napotijo delavce v državo gostiteljico, že zavezana v državi članici, v kateri so bila ustanovljena, povzročajo diskriminacijo takih podjetij, saj so tako obravnavana enako kot nacionalna podjetja, ki take pogodbe niso sklenila;
5. priznava, kot je jasno navedlo Sodišče v zadevah Laval in Viking, da sodi pravica do kolektivnega ukrepanja na področje uporabe prava Skupnosti, zlasti členov 43 in 49 Pogodbe o ES, zato mora biti upravičena z obveznim razlogom javnega interesa, sorazmerna in mora uporabljati ustrezna sredstva, ki obsegajo le nujno; v zvezi s tem poudarja, da je v skladu s sodno prakso Sodišča pravica do kolektivnega ukrepanja za varstvo delavcev lahko tak obvezni razlog javnega interesa;
6. opozarja, da je horizontalni učinek nekaterih določb Pogodbe o ES odvisen od tega, ali so izpolnjeni natančni pogoji, med drugim, da take določbe dajejo pravice posamezniku, ki ima interes v skladu s tako določenimi obveznostmi; je zaskrbljen, da je bil horizontalni učinek člena 43 Pogodbe o ES ustrezno opredeljen v posebnih okoliščinah v zadevah, o katerih je Sodišče nedavno razsodilo, in meni, da bi se zaradi tega lahko povečalo število zadev pred sodiščem;
7. poziva države članice, naj zagotovijo ustrezno izvajanje, uporabo in uveljavljanje direktive o napotitvi delavcev; poziva Komisijo, naj državam članicam zagotovi ustrezne smernice v zvezi z izvajanjem, uporabo in uveljavljanjem te direktive;
8. v zvezi s tem pozdravlja Priporočilo Komisije z dne 3. aprila 2008¹ in Sklepe Sveta z dne 9. junija 2008² o okrepljenem upravnem sodelovanju na področju napotitve delavcev na delo v okviru opravljanja storitev;
9. poziva Komisijo, naj sprejme ustrezne ukrepe proti tistim državam članicam, ki ne izvajajo prava Skupnosti na tem področju v skladu z razlago Sodišča.

¹ UL C 85, 4.4.2008, str. 1 in UL C 89, 10.4.2008, str. 18.

² Sklepi še niso bili objavljeni v UL.

IZID KONČNEGA GLASOVANJA V ODBORU

Datum sprejetja	9.9.2008
Izid končnega glasovanja	+: 24 -: 0 0: 0
Poslanci, navzoči pri končnem glasovanju	Marek Aleksander Czarnecki, Bert Doorn, Monica Frassoni, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, Othmar Karas, Piia-Noora Kauppi, Klaus-Heiner Lehne, Katalin Lévai, Antonio Masip Hidalgo, Hans-Peter Mayer, Manuel Medina Ortega, Hartmut Nassauer, Aloyzas Sakalas, Francesco Enrico Speroni, Daniel Stroj, Rainer Wieland, Jaroslav Zvěřina, Tadeusz Zwiefka
Namestniki, navzoči pri končnem glasovanju	Vicente Miguel Garcés Ramón, Jean-Paul Gauzès, Georgios Papastamkos, Gabriele Stauner, Jacques Toubon, Ieke van den Burg
Namestniki (člen 178(2)), navzoči pri končnem glasovanju	Renate Weber

16.7.2008

MNENJE ODBORA ZA NOTRANJI TRG IN VARSTVO POTROŠNIKOV

za Odbor za zaposlovanje in socialne zadeve

o izzivih kolektivnih pogodb v EU
(2008/2085(INI))

Poročevalka: Małgorzata Handzlik

POBUDE

Odbor za notranji trg in varstvo potrošnikov poziva Odbor za zaposlovanje in socialne zadeve kot pristojni odbor, da v svoj predlog resolucije vključi naslednje pobude:

- A. ker se pravica do kolektivnega ukrepanja priznava kot temeljna pravica v splošnih načelih prava Skupnosti in ker je to pravico potrdilo Evropsko sodišče,
- B. ker so načelo prostega pretoka storitev kot bistvena sestavina notranjega trga, pa tudi temeljni cilji Unije, kot so spodbujanje gospodarskega in družbenega napredka ter krepitev gospodarske in socialne kohezije, v osrčju evropskega povezovanja, in ker mora biti ta svoboda v vsakem primeru združljiva s pravico socialnih partnerjev do kolektivnega pogajanja,
 1. poudarja, da je treba ohraniti ravnotežje med svobodo zagotavljanja storitev in svobodo ustanavljanja ter zagotavljanjem regulativnega okvira za varstvo delavcev;
 2. ob upoštevanju sodb Evropskega sodišča poudarja, da vsiljevanje delovnih pogojev delavcem, ki so jih ponudniki storitev napotili iz drugih držav članic, česar ne zahteva ali dovoljuje direktiva 96/71/ES Evropskega parlamenta in Sveta s 16. decembra 1996 o napotitvi delavcev na delo v okviru opravljanja storitev¹, ali prisila ponudnikov storitev, da se začnejo pogajati o teh delovnih pogojih s sindikati, povzroča neupravičeno omejevanje svobode zagotavljanja storitev; zato meni, da ne sme biti namen kolektivnega ukrepanja, da bi določalo delovne pogoje, ki presegajo direktivo 96/71/ES in niso dovolj natančni in dosegljivi;
 3. ugotavlja, kako pomembno je, da so pravila o evropskem trgu dela pregledna in enaka za vse, pa tudi, da različne politične tradicije onemogočajo enoten model trga dela; meni, da je potrebno izvesti podrobno presojo vplivov sodb na nacionalni ravni in ob posvetovanju s socialnimi partnerji, kadar posamezne države članice to posebej zadeva;
 4. poudarja, da ni treba revidirati določb direktive 96/71/ES, dokler se ne analizirajo in pojasnijo dejanski izzivi različnih modelov kolektivnih pogodb na nacionalni ravni;

¹ UL L 18, 21.01.1997, str. 1.

5. poudarja, da člen 3(7) direktive 96/71/ES omogoča napotnim delavcem, da imajo korist od ugodnejših pogojev iz lastne države med svojo napotitvijo v državo gostiteljico;
6. meni, da sta pravilna uporaba in izvajanje določb direktive 97/61/ES nujna, da se zagotovi doseganje njenih ciljev, zlasti za poenostavitev zagotavljanja storitev ob zagotavljanju ustreznega varstva delavcev, in da se v celoti spoštujejo veljavne ureditve kolektivnih pogajanj v državah članicah, v katere so napoteni delavci v okviru te direktive;
7. poziva države članice, naj odpravijo pomanjkljivosti pri izvajanju, uporabi in izvrševanju direktive 96/71/ES, zlasti tako, da poenostavijo upravne določbe in formalnosti ter uredijo tesnejše sodelovanje med upravami držav članic; poziva Komisijo, naj ustrezno ukrepa proti državam članicam, ki prava Skupnosti ne izvajajo na ta način;
8. poziva Komisijo, naj državam članicam in ponudnikom storitev zagotovi napotke v zvezi z napotitvijo delavcev v okviru zagotavljanja storitev, ter pri tem upošteva vodilna načela direktive 96/71/ES in sodbe Evropskega sodišča, da bi se v prihodnje izognila razhajanju pri razlagi te direktive;
9. poziva Komisijo, naj predstavi jasno stališče o pravici držav članic, da lahko presežejo trdno jedro minimalnih delovnih pogojev, če se ti višji standardi v splošnem uporabljajo na ozemlju, kjer se izvaja delo.

IZID KONČNEGA GLASOVANJA V ODBORU

Datum sprejetja	15.7.2008
Izid končnega glasovanja	+: 20 -: 17 0: 0
Poslanci, navzoči pri končnem glasovanju	Gabriela Crețu, Mia De Vits, Janelly Fourtou, Martí Grau i Segú, Małgorzata Handzlik, Malcolm Harbour, Anna Hedh, Eija-Riitta Korhola, Kurt Lechner, Lasse Lehtinen, Toine Manders, Catuscia Marini, Nickolay Mladenov, Catherine Neris, Bill Newton Dunn, Zita Pleštinská, Giovanni Rivera, Zuzana Roithová, Heide Rühle, Leopold Józef Rutowicz, Salvador Domingo Sanz Palacio, Christel Schaldemose, Andreas Schwab, Eva-Britt Svensson, Jacques Toubon, Barbara Weiler, Marian Zlotea
Namestniki, navzoči pri končnem glasovanju	Emmanouil Angelakas, André Brie, Colm Burke, Giovanna Corda, Jan Cremers, Benoît Hamon, Joel Hasse Ferreira, Filip Kaczmarek, Manuel Medina Ortega, José Ribeiro e Castro, Olle Schmidt
Namestniki (člen 178(2)), navzoči pri končnem glasovanju	Dragoș Florin David, Jan Olbrycht

IZID KONČNEGA GLASOVANJA V ODBORU

Datum sprejetja	22.9.2008
Izid končnega glasovanja	+: 38 -: 0 0: 5
Poslanci, navzoči pri končnem glasovanju	Jan Andersson, Edit Bauer, Iles Braghetto, Philip Bushill-Matthews, Alejandro Cercas, Ole Christensen, Luigi Cocilovo, Jean Louis Cottigny, Jan Cremers, Proinsias De Rossa, Harlem Désir, Harald Ettl, Ilda Figueiredo, Joel Hasse Ferreira, Stephen Hughes, Ona Juknevičienė, Jean Lambert, Raymond Langendries, Bernard Lehideux, Elizabeth Lynne, Thomas Mann, Maria Matsouka, Mary Lou McDonald, Elisabeth Morin, Siiri Oviir, Marie Panayotopoulos-Cassiotou, Jacek Protasiewicz, Bilyana Ilieva Raeva, Elisabeth Schroedter, José Albino Silva Peneda, Kathy Sinnott, Gabriele Stauner, Ewa Tomaszewska, Gabriele Zimmer
Namestniki, navzoči pri končnem glasovanju	Gabriela Crețu, Petru Filip, Sepp Kusstatscher, Ria Oomen-Ruijten, Csaba Sógor, Anja Weisgerber
Namestniki (člen 178(2)), navzoči pri končnem glasovanju	Wolfgang Bulfon, Carmen Fraga Estévez, Iratxe García Pérez, Helmut Kuhne, María Isabel Salinas García